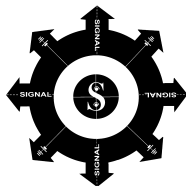

Слободан Шкеровић
КЊИГА О МОРИТОМУ
Моритомова егзегеза

Библиотека „Сигнал“

Слободан Шкеровић
КЊИГА О МОРИТОМУ
Моритомова егзегеза

Библиотека „Сигнал“
Библиотеку је основао Мирољуб Тодоровић 1970. године

За издавача: Бобан Кнежевић
Уредник Библиотеке Сигнал: Зоран Стефановић
Ликовно обликовање: Раде Товладијац
Знак сијнализма: Мирољуб Тодоровић
Слој и ѿрелом: Бобан Кнежевић
Корекција: Зоран Стефановић
Штампа и ѿвез: „Zuhra“
Тираж: 300 примерака

Званични блог аутора:
<http://skerovicpoetry.blogspot.com/>
Званична е-библиотека: „Тамна страна силе:
Слободан Шкеровић @ Пројекат Растко“
<http://www.rastko.rs/knjizevnost/slobodanskerovic/>

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ШКЕРОВИЋ, Слободан, 1954-

Књига о Моритому : Моритомова егзегеза / Слободан Шкеровић. - Београд : Еверест медиa, 2015 (Београд : Zuhra). - 103 стр. ; 21 см. - (Библиотека Сигнал / [Еверест медиa])

Тираж 300. - Стр. 99: О писцу / З. С. [Зоран Стефановић]. - Изабрана библиографија [Слободана Шкеровића]: стр. 100-101.

ISBN 978-86-7756-051-5
821.163.41-1

COBISS.SR-ID 212532236

Слободан Шкеровић

КЊИГА О МОРИТОМУ

Моритомова егзегеза

Београд, 2015.

Садржај

У шетњи с Електроном	7
Шта је све казао Моритомо пре него што је умро	9
Фрактални дисконтинуитет	14
Скиквик и змај Глуцикл	19
Оксид гвожђа	24
Резонанца и интерференција	30
О разбијеним звечкама	31
Блејк у пола ноћи	35
Свемир од картонских отпадака	36
Дубинске вибрације	37
Фрактална једначина	40
Краљ Боб и прашњави дим	41
Шта би с веверицом?	42
Нежно, у Паклу	43
Зид и Црна рупа	44
Васионско легло контаминације	45
Човек у блату, шта је ту човек?	49
Кап'ган'ца Џејнвеј у Стеновитим Маглинама	50
Ал, презирем терминалне станице	51
123широкиконцепти	52
Одвајање	53
Није плакао Моритомо	54
Каква је свест тананих оркана	55
У космичком уму	56
Како је Моритомо тражио и нашао Осмоструки пут	57
Како од чоколаде направити електрични генератор	58
Ослобађање Занг	60
Сунце у чају	63
Опстанак врсте	64
Уништење	65

Луна	66
Моритомово детињство	67
Моритомова црева	68
Треба ово треба оно	70
С Дарвином на чоколади	71
Моритомова егзегеза	72
Није имао прилику	73
Темпо снова отресо цекин	74
У цревима ванземаљаца	75
Моритомо и Брендон се завитлавају	76
Дивљаци с Марса	77
Нек плаче Рафаел	78
Црне рупе „Уради сам“	79
Звезда у бунару	80
Моритомо и ланац исхране	81
Катана	82
Црвено Сунце	83
Тераформирање Земље	84
Шта је лепо?	85
Црна јабука	86
Пун круг	87
Шљокице у глави	88
Електрично море	89
Уста пуна секса	90
Гледање у Сунце	91
Моритомо и Тереза	93
Инквизиција је део Правде	95
Техника одлажења	96
Јегеничарев сан	97
Венац за Мацухару	98

У шетњи с Електроном

(феромон ЛСД)

*Јер ми смо само шејња елекџрона
Из једној у друго сјање заблуде...*

Ло-Џингоба крије Моритома у својим сапима
Док осмоским енергетским
Мембранама форсира позадинске линије Гејиних
Мултиобличја и наказа
Плове кроз 99,999 одстотни вакуум конфузије
Кожу, карлице, мини-фрижидере и хефталице
Централе и бочна крила, лабораторије, мучионице
Информатичке вагине и слепе вођице
Органе за турирање и барење
Проверу гласа и нервног стања
Хипоталамуса и прокариотских ензима
Тамне масне наслаге мошуса, па
Све тамо до феромонског Инцинератора —
Велике гадне Машине за
Печатирање отказа...

Кад већ тамо у Периметру, ослобођеном и
Пустом
У сумрачном водвиљу, синкретистичких кола
Коперниканских, месијанских масометара
Моритомо се спусти из скута кроки-анђела те
Крочи по неназначеном путу
Неутринских сметова

Размагнетисани потенциометри драшкају графитну
Осу Машине, бели прах електрона — сигуран знак
Оргазма — заточеног у мемљиву алеју
да не види светлосћ дана...

Ло-Џингоба се склонио у тачку, унутар своје
Ватрене парадигме
Ако би Машина угледала зрнце црвене прашине
Побегла би и чекала...
Јер, Ло-Џингоба је у другој димензији — експлозија
А у даљини...

Лавеж пса...

И друге су прилике, у црно обучене, фракове и
Цилиндре, свечано, формално, необично
Или у џемпере, ручно плетене, старке и
Мокасине, неки користе апачке далекозоре
Водене дурбине, котуре и жице
Неки се препуштају хроматским фантазијама
Тиркиза, флуорита, турмалина...

Моритомо отвара пролаз у Мрежу пећина и
Неутрини се покрену
У њима, укочени, еволуирају генији

Шта је све казао Моритомо пре него што је умро

Његова метафизичка машинерија
Одбила је послушност
Рогобатна, индиферентна, перфектна
Неће да ради, фалсификује податке
Нешто је наумила, дугмади мртва...
Да је згази чизмом и згњечи
Заврљачи у зид под окно, крај пећи
Раскречи рукама, набудрелим венама
И да се заувек отараси производа
Мегаума
А Џоу да каже да га потражи
На пољани игралишта крикета
Далеко од смрада црвеног кабриолета
И кутије чаја дарџилинга

Џо шутира картоне, распаковане пакете
Прљаве, расцопане излоге из којих истиче
Прашина, прастари остаци конфекције
А тачкаста рђа пробија акрил
Гума се распала и бетон смрвљен
Цртежи остали после кише
Кадилак полего у нестварну улицу
Сунце упекло, жбуње задригло
Бела марамница преко волана
И скраћена силуета док зури у
Краплак–ализарин врата

Разбашурује још више крагну
Рука помало трзава...

Тамо, на ливади, Моритомо се изуо
Утонуо у траву крај мравињака
Скинуо униформу, сео на шапку
Очигледно — дезертиро
Дува у трубицу од маслачка
Подетињио

Без обзира на мраве и пчеле
И ветрић што глади праменове
Капетан укрстио очи, раздвојио
Уши
Као мачак преде, заспо

Џо зна шта се десило,
Свет је играчка, покварио се

Од сада је у интравенској
Ултрапроводничкој
Пигментованој или
Ферментованој анамнези

Не бих да зановейтам, али бацаш ми сенку...

Џо се смилује и седне у траву
Запали цигарету, дим се вије плави

Мрави табају аутопутеве, брује стенице
Диме се зунзаре, смрдибубе паркиране
Око Моритомове задњице
Све одавде до онамо простире се
Раскокано свемирско пристаниште
И звук се пролама, пристиже теретњак с
Јупитера
Небо крилима заклонила
Бубамара

Кожа му је жућкаста, зглобови квргови
Касно је лето, џанарике миришу
Пекла би се ракија, смоква му на уснама...

Џо чвркне пикавац
Мирује црна коса
Недостаје му емоција
Па призива сећања

Сећаш ли се...

Одмака, протока,
Зноја, леда, рата
Икебана–аранжмана
Бриге око изгледа, рушевина зида
Згужвана топовњача, рукави без шака
Оквири реј–бана
Књига на плажи...
Празна флаша

*Свој ѿајни живоѿи, ускоро ћеш знаѿи
Сведен беше на минуѿи сѿрасѿи
Таму додира у ѿенѿаѿраму и
Зрцало круѿа
Где је једно — узвишено двоје
А ѿо двоје заборавно једно*

Џо је клонуо, брада му пала
Тело се љуља
Свест је поцепана
Напетост мишића
Га обузима

У ритму Дејвиса и Арама
У просторе ванвременских двери
Крочи
Савршен, орфејски

А ш̄о ш̄ио ниси знао, с̄ируне времена
Бескрајне йей̄ље, й̄кања, раскрснице
Дроњке, чворове и развођице
Сисање сржи и й̄јанс̄иво сукрвице
Ш̄ий̄йкање и й̄рљање мозіова
Гушење јей̄ре
Насиље брадавица
Јуриш на нож и й̄а̄й̄хос обезнањенос̄и
Глад јӯй̄ра и крвавої сунца у й̄овечерје
И оно радосно, о̄резло ниш̄й̄авило душе
Раса̄й̄ недовршених реченица
Рий̄уална й̄јанс̄ива и
Изнуђена й̄адавица...

А можда и граматичка раскрсница
По хрпи челичних трачница и греда
Савијеним пршљеновима јахача
Док је смрт лепршава марама што милује
По врату и
Галопира

Очи трепћу и маслачак се распада

Гледај то чудо стварања, свемира, галаксија
И време проведено у мраку
Неизмерно...
Боље је, боље тако
Ја ти нудим руку празну

И дивљина, о̄јус̄иела
Сломљена ш̄ела, оксид и лужина
И й̄ривид шай̄а̄й̄а

Ђути, игра се детелином

*А сад, іледај, што је записано
Јер више іше нико не іосмаіра
Ти, само іледај
Ти си свеі,
И свеі је сам...*

Мрави су га прекрили
Скакавци одлећу

У једном граду
У далеком свемиру
Непознатој провинцији
Сакривени сликама
Младић и девојка, спавају
Окрутно нацртани...

Фрактални дисконтинуитет

(дискурс, Емер)

Квака постојања у Еону је
У томе што те фрактал зароби у
Потпуно неочекиваној димензији
Која је 10–на–енти различитог
Пропорцијског система од
Оног на који си навикао/ла

А од континуитета с
Историјом остају само појединачна
Сећања и слабије или јаче
Скоро немуште асоцијације
Којима покушаваш да увешеш у
Препознатљиво
Стварност коју у Еону искушаваш

Није искључено да ћеш у једном
Часу налетети на себе
И то сасвим непознатог/непознату себе
Из другачијег времена
Простора, свемира и бизарно
Различитог контекста

А нећеш имати ни воље
Нити ћеш видети било какав смисао у
Томе да се здближиш с тим/том другим/другом
Собом, па чак ни да
Макар мало саосећаш с њим–или–њом

А могуће је и да те тај мангуп/кучка
Заправо, и те како
Нервира...

Основна одлика постојања у
Еонском дисконтинуитету јесте
Оријентација према извесним
Догађајима или стањима које
У потпуности замењују појам
Почетка (у времену) јер је тај
Почетак она тачка којој се сада
Најчешће враћаш и у њој се најбоље
Осећаш, а из ње могу изнова настајати
Многи континуитети
Без икаквог реда у времену...

Постоји читав низ, заправо
Мрежа, таквих почетних и/или почетку
Блиских тачака
Које ти, на крају крајева, и одређују
Карактерни идентитет
Јер су израз твојих склоности
Мржње или љубави и, уопште,
Најразличитијих занимања и/или
Опсесија...

Чврстина еонског света–мреже
Понајвише зависи од степена или
Прага његове доступности
При чему је твоје укупно биће
Или личност
Најнижи, тојест најгори
Представник своје врсте

Што је добро,
Јер они гори од тебе
Не могу ту ни да присмрде
А од оних бољих можеш само да
Доживиш част

Појачања личности су присутна у
Облику још увек у потпуности неусвојених
Архетипова, који су јасно
Обележје твојих
Неопозивих тежњи и воде вишим
Праговима...

Иако су извесни аутори осмислили и
Објавили веома компетентна дела у
Којима се објашњава успон личности
Најчешће уз асоцијацију „лествица“
Свакоме ће од користи бити да унапред
Зна да је небитно да ли се користи
Неки од постојећих експресивних
Система у изградњи свог еонског
Уточишта

Свако може да створи такво склониште
Ма и у облику обичног дрлога
Страћаре или величанствене палате
Уколико се придржава одређених
Општеважећих начела
А што, мислим да није неопходно ни
Истицати, јер се до спознаје
Никако не може доспети пуким
Случајем
Већ искључиво напором и усређеном
Пажњом
Која непогрешиво исцртава мапу
Замишљеног успона

У крајњој линији, овакво обитавалиште
Је привремено и има одређену
Улогу тек као назнака неминовног
Преласка у другачију врсту
Постојања, која, истичем, није налик
Животу на овој или другој Земљи

Разлучимо, стога, оно што је ствар
Укуса, сензибилитета или стечених
Склоности, од оног што заиста
Омогућује пријем у заједницу
Еонаца...

Свако, током свог живота, може да
Окуси, мање или више, сласт и
Привлачност Еона

Друга је ствар у коликој је мери
Особа способна да разлучи и уочи
Разлику између вечног и пролазног
Неуништивног и распадљивог...

Квалитетно разликовање је
Истоветно усвајању енергије коју
Еон зрачи

А неквалитетно, може само тренутно
И сасвим непоуздано да личности удахне
Снагу, али ће је ова
Напустити, потрошити се, и тај
Пад може бити веома болан и
Разочаравајући, и с веома
Дуготрајним поражавајућим
Последицама...

Једноставно речено
Сила вечности се може упропастити
С обзиром на личност
Уколико се потроши на булажњење
Уместо да се с овом сједини
А то је једино могуће у облику
Знања, које јесте облик вечности

Све друго неће произвести јачање
Личности, већ њено слабљење

Нећу даље да трошим речи
На давање савета или примера
Него
Ко је добио потицај, овако или
Онако, као непосредну помоћ Аватара
Или посредно преко артефакта,
Муње с небеса или у сновима
Свеједно
Нека пази шта ће даље с тим
Јер прилика је само једна
А најчешће ниједна...

Скиквик и змај Глуцикл

(фантазија)

На Скиквику, где је змај
Глуцикл заштитник шишмиша
Постоји само једна биљка
Којој је читава планета храна
Крошње су јој свијене у гнезда
Плодови су сисе
Змајеви су бебе
Лишће је крљушт
Цвеће има крила
Ал места за летење нема...

Змај пева
Његов је ум одвојен од тела
Тело гута лептире и лучи
Биолит

Незграпан и скоро зеленкасто бео
Глуцикл обожава мјузикл и тихо
Бруји гргутаве мелодије
У пећинама Метасвета
Које су цвркут птица и гуштера
Гекâ

Углавном безопасан, сем
Кад носи метафизичка
Јаја
Деси се и да снесе
Мућак

Изазвао је вал изумирања врста
Неочекиваним акордима
Велики помор гуштера и даждевњака
Појаву крокодила и павијана
Мелодијом помешаног кључа, настанак
Пернатих змија и прашумског
Армадила
Буба и клица, отровних печурака и
Длакавих паука
А, на крају крајева, и немузикалних
Учењака који уместо хармоније сфера
Открише природни одабир врста...
Ето, и то му се понекад дешава
Кад испадне из штимунга или
Остане без даха...

Али сива маса нанитоидних отпадака
Није му у сфери занимања
Ту област живота оставља алгебраичким
Умовима социјалних психопата
А генетичко семпловање
Хирурга–естетичара
Ионако спада у џанк партитуре и
Треш без копирајта

Хемијске реакције и једначине
Вектора и скалара
Потпуно су му стране
А од парапсихолошке езотерије
Јежи му се аура

Пошто и Глуцикл својом рудиментарном
Перцепцијом космос доживљава као
Шпиљу
Није ни чудно да се, за промену,
Угнездио међу сталагмите и сталактите

Геоде и аметисте
Гејзире и валовите шкрапе окићене
Нотама
Поточиће и мостиће
Кулисе и позоришне бине
Те ту ужива у представама
Прекривен закуњалим шишмишима

Тренутно му је омиљена игра
Дон Рибенџрој, драма о човеку који
Носи фашистички монокл и
Нацистичку лептир машну, на глави
Перуански шешир, а
Оно што га мори су потиснути
Снови
Због којих се осећа кривим
И једино жели да чини зло...

Од начина на који Глуцикл експлоатише
Генераторе апсурда у људских бића
Творећи овакве представе
Зависи и превише тога с *оне* стране
Морфогенетске једначине

С Глуциклом нема шале
Иако подсећа на дебелог црва
Можда сома
Чак Левијатана

Схватања су му недокучива
Стрпљење једина позитивна мана
Старији је од галаксија
Скоро ни с ким не разговара
Јер његови појмови су
Збир капи свих океана
А од његовог гласа
Замуцкују квазари

Лалкасон је одвео Џоа код
Глуцикла
А овај уместо упознавања
Започиње представу у којој
Дон Рибентрој представља њега —
Змаја

Џо схвата да је Змај извор бесконачно
Разноликог флукса
Којег су асимптоте и синусоиде
Жива бића безнадежно безнадежна
Занемео гледа у Ригелијанца
Који му укратко објашњава
Да је живот изван домашаја
Спаса
Јер, животи је каденца

А каденцама не вреди говорити...

Утом дон Рибентроп проговара:
Ромео и Ђулијетта учинише љраву сивар...
Шекспир, који и сам беше лушак у
Позоришту љука
Смућкао им ошров...
Ццицици!
Гледаоци љлачу као бабе...
Буааааа!

Џо угледа Проспера

Хм. Да! Смрти му се није обећала
Нејо је хћела све сада! Сада!

Лице дон Рибентропа поиграва около
Монокла
И Џо се тад присети, да је једном давно

Око заиграло...
И да је тада све стало
Престало да буде важно
Да смрт заиста није ништа обећала

Тад из Глуцикла излете лептири
На хиљаде њих
Безброј Ромеа и Ђулијета!

Оксид гвожђа

Овако је уснила, Окаринаш
Привио окарину уз њруди
Левом руком
Расџресао косу
Ушмркнуо лазули
Мусав се осмехнуо
И њусџио сџрују

Низ стрми пролаз
Спушта се за њим
У мирисне тунеле
Subferrovie

Воз управо пристиже
Уз тихо клизање
Иона ступа у светлост
И погледом тражи
Дечака
Воз полази

На перону
Никог нема...

Звук се губи с последњим
Вагоном
Она не би да закорачи
Тишина
Мир јој
Прија

Даље сања

Пошла је за неким
Тамо, у измаглицу
Плавичасту
Откуд сија друга
Врста доживљаја
И, поново га види
Крај пећинског зида
Скоро у стену
Усликаног
Шта ради?

*Зовем се Пиџер–Пол
Ово су моји зидови...
Видиш ово црвено
То је њијменџиј скерлеџни
А њлаво, џио је — лазули
Жуџио је кадмијум
Плаво — кобалџиј
Црвено — кадмијум
Плаво — фџијалоџијан
Жуџио — цинк
Плаво — џијиркиз
Црвено — живин сулфид
Црвено — џвоздени оксид
Смеђе — земља из Сијене
Смеђе — сиџино масџило
Жуџио — окер
Злаџино — окер
Зелено — цинк
Зелено — смараџд
Зелено — кадмијум
Сиво — Раупе’s Grey*

Тад Питер–Пол засвира у
Окарину
Иона зажмури...

С Арктуруса стиже
Дуга
Топла и седефна

Пећина се тресе

дум–дум–дум–дум!
Табанају боси табани
Мешају се виридијан и
Веронезе, пљоснато
Лице Ракшасе Мурина
Закрпа на оку и дрвена
Нога
туп–туп–туп–туп!
Јатаган месингани у
Руци

Иона се уплаши
Али не за себе
Погледом тражи
Дечака
Главу окреће
Преко рамена
Сија светлост
Кобалтна

Мурина и разбојници су
Градљивци
Њен отпор је узалудан
Лежи на леђима
Непокретна

Питер–Пол слика

Срећна је због њега
Али нешто је гуши

Тамни пипци
Крвавог врата и крви
Међу бутинама
Згрчена спава

Окаринаш је посматра
Из близине
Ево, каже јој он,
Скоро је јошово...

Ово овде је коса
Лице
А ово је њвоје
Име

Ракшаса је држи за
Рамена, не може да се
Помери
Да погледа,
Због помрчине

Покрени докове
Питер-Пол је држи
Око струка, топлим
Рукама
Ти се зовеш — Не...
Она му не верује
Из грла јој не излази глас
Већ само
Ужасан звук
Стењања

Кад се пробуди
Малаксала је
И попије пуну чашу
Воде

Џо се сунча крај
Прозора

Сањала сам дечака
Пиџера–Пола
У тунелима
Subferroviē
Сећам се нејасно
Слике и
Најџиса на зиду

Пиџер–Пол Рубенс,
Није се њлашио великих
Зидова
Одрецитова спремно Џо

Мислила сам да је њо
Само сан...
Био је дечак
Необичне расе...

Џо се нагне према
Иони: Шаман?

Плав. Од боје, њлав...
Брзо дода

Шаман...

Осећам велику њују
Хџела дих да се враџим
Тамо...

Пред улазом у
Subferroviū
Иона се сети округлог

Лица разбојника
Али му не знаде
Име

Тргне се
Застане

Џо пође први

Ракшаса вреба у
Мраку

Месингани јатаган
Прободе Џоа
Окарина завришти
Високим тоном

Дубоко доле наилази
Воз у станицу

Тишина

Крај зида је дечак
Питер–Пол
И велика
Недовршена слика
Иониног лика

*Још мало црвене
За усне њене и образе
Румене...*
Дечак клекне и у чанче
Скупља
Оксид гвожђа што
Липти из Џоа

Резонанца и интерференција

(метафизички СФ)

Резонанца је услов квантизације
Ко жели да скаче као квант — треба да
Мирује као жаба
Мировање значи: одустајање од тумачења
Чиме се остварује *једношачка* —
Читав космос у једној тачки!
Резонанца укида утицај утицаја...

Метафизички маг Лобо Завијер
Гради *црни вир* који је возило и алатка
Прилагођена појединачним субјективним
Агрегатима
Ова машинерија се понаша као *црна јамица*
Јер својом интерферентношћу поништава
Ограничења организма
Ослобађајући ум од граница...

О разбијеним звечкама

(о одрастању и деконструкцији)

*Каг је Лодо расштурио своју прву
Играчку
Отац му је купио нову,
Још комбиикованију
А мајка му је звекнула шамарчину
И зајрешила да ће ја још жешће
Отаучиши, уколико и ову расштури*

*Наравно, Лодо је ризиковао...
Расштурио најновију играчку
А поштом је — сасшавио*

*Касније је мама била веома
Поносна на свој сина —
Надареној инжењера!
Надарени изумитељ је волео свој дар
Јер му је омогућавао да растури све
Што се могло растурити
Од армираног бетона до атома
А омиљено поље рада му је била
Вибрација
Коју неки још зову — Резонанца
Мада је она само крајњи исход укрштања
Различитих треперења...*

*Толико је волео да расклапа да је
Склапање оставио другима...
Док једнога часа није схватио да се
Ствари саме склапају и расклапају...
На сасвим јасан и оделит начин*

Једино се енергија није дала раставити
Мада се могла делити и селити, а
Делила се на материју (положај у простору)
Док је
Опажање овог догађања било време...

Након дужег опажања, запазио је да је
Енергија целовита тамо где нема
Дељења и опажања
(што су давно пре њега знали мудраци)

Тако је Лобо Завијер постао мудрац
И формулисао Први закон мудрости:

*Потенцијал енергије је уколико већи
Уколико се не дели и не опажа*

То је значило да све што постоји
Читав свет и живот
Будући да се непрекидно дели и размножава
Ради против себе и да је то узрок патње и
Непостојаности стварности

То је, даље, одредило његово коначно
опредељење
А уједно га и одвојило од Света

Питао се на који начин би могао да своје
Инжењерско знање употреби у области
Неподељене енергије...?

Пошао је од свог и Теслиног искуства
И тежио њиховој резонанци (слагању)...

Тесла је тврдио да је сила у служби
Материје

Али чега је у служби материја?
После дужег разматрања
Дошао је до закључка да је материја
У служби представљања
А пошто без представе нема материје
Закључио је да се ради о принципу
Самосагледавања
(што су давно пре њега знали филозофи)

Није му било друге него да се посвети
Метафизичком — оностраном
И да потражи начин да се прекине
С том глупошћу

Добро је рекао — глупошћу!
Јер се испоставило да је знање
Које је стекао разматрајући
Природу ствари
Несвојствено глупој материји

Уочио је да се знање додаје и ослања на знање
И да се тако увећава...
И да у области оваквог дешавања
Мера (број) има сасвим другу улогу од оне
Када се ствари деле како би се
Разликовале и множиле

Све се, дакле, своди на смер!

Нагон инжењера у њему
Усмерио га је, стога, стварању такве
Машине којој ће корисни рад
Бити већи од силе уложене у њено
Покретање

Принцип се испоставио као једноставан
Али се није могао практично применити
А да се енергија утрошена од почетка
Века и Света (Еона)
Не врати у ту исту Метафизичку Машину, јер
Другог горива није било...

И поново се нашао —
У детињству...

Видео је да је оно што је прелазило пут
Од младости до старости —
Сам његов живот —
Трошило енергију која се
Никад није ни макла из свог
Изворног стања!

Стрпљиво је чекала да јој се врати оно
Што јој припада...

Тако је Лобо схватио да:
Одрастање није просто — старење!

А да је путовање кроз време
Могуће, тако што се материји
Ускрати гибање:

*Енергија је обрнуто пропорционална
Пређеном путу
(што су давно пре њега знали аналитичари)*

Блејк у пола ноћи

(Хајне *йочива*)

Ло–Џингоба и Хок се штимују
Гле, како прелећу
Птице у сумрак,
Скоро је пала
Ноћ, у дискорду

Пруге облака и ноте
Јатима
Слећу крај реке

Из мастионице, вије се облак
Неприметно у дужице,
Џо уцртава дрвеће у лице
Равнице

Смрт буди птице

Свемир од картонских отпадака

(колаж, рефлексива)

После неколико уништења, свемир је
Поново — бео

Нешто пада по њему
Исечак црни, отцепак зелени
Слова, жалосне палме, куће

Око гледа у металну витрину
У мору је књига
Пламен се уметнуо између
Људских фигура

Оставио је сличице незалепљене
Када је отворио прозор
Разлетеле су се и
Свемир је поново — бео

Цо стоји бос на дрвеном патосу
Од ходања, кревет се угиба
Ормар шкрипи и крцка
(то је жижак)
Мушема је на столу
Линолеум у ходнику
У купатилу, зидови обојени масном
Бојом
У предсобљу — тињалица

Кад отвори врата од стана
Погасе се сва светла, и
Свемир је поново тама

Дубинске вибрације

(*мешаморфичка и „ретроградна“ еволуција*)

Промене које се дешавају унутар
Морфичког поља у први мах изгледају
Као споро одвијање, а затим
Превлађује спознаја да се
Промена већ одиграла
И да је на сцену ступила
Нова раса
Којој су наводни корени у давној
Преисторији

Наука покушава да одгонетне
Како је дошло до тога...
(што нико не мож' да разуме)
Научник каже: Ми то истражујемо како бисмо
Схватили ко смо...
А кад нађу окамењену кост
Одмах је уграде у своје
Поене

Емералд сматра да
Порекло долази *одозго*
Али му *Џо* замера увођење *йравца* и
Смера у свет који се
Равномерно пали и гаси
А из очију искрсавају
Пламенови *судјективносѝи*
О чему Хаилас Баралгин замишљено
Грицка семенке и игра се
Љуспицама на климавом камперском столу

Роџер густира *Dos equis* и пуши
Partagás (смишља новелу о Де Саду и Ти-рексу)
(Дезмонд Морис и Теренс Мекена)

Шта су јели шта су пили
Пиџеродакџилосаури?
(јели се међусобно)
Око њих је шума-врежа
Лијана и ладолежа
(зеленкасто као бронза)

Тако су изумрли и часовничари
Појавом нове технологије
(сад стручно мењају батерије...)
Одједном, суштина времена
Више није механичка...

Тако је и антропологија постала
Антропоморфика

Чему ли су служили саркофази
(месоједи)
Шта су јели шта су пили?
Тутанкамон је умро од
Овердоза

Нису Ригелијанци случајно дошли на
Идеју
Постоје између небеских тела
Телеграфске везе
Магнетосфера
(којих размере научници ни да
наслуте)

Научници тврде да ослушкују
Шта каже Сунце, шта каже Луна

Шта сматра Енцелада...

Уосталом, интелигенција није
Научно доказана

Ускоро, ускоро, вода ће поплавити
Сахару

Фрактална једначина

*Нико не зна шта су заиста бројеви
Али постоје представе о њима
Оне су покрејне
А сами бројеви се не крећу...*

Краљ Боб и прашњави дим

(скица за акварел)

Дим је настао у образима
То он пућка пућка
На узвишењу поред куће
Расла је крушка, сада
Је сува, огромно дебло
Шиљато и поткресаних грана
Поцрнело од пожара
С плавом патином кристалисаног
Пепела
С ње капље кондензована
Магла
И склапа се у дим и воду
А Краљ Боб цепка дрва
Коза зури у недосликани
Жбун

Шта би с веверицом?

*Шума се зайалила а веверица је
Чувала своје орашчиће и сѣрадала
На дужности*

Нежно, у Паклу

(синкопа)

*Постоји страх али не и
Онај који страхује...*

Бежи, бежи, бежи
Од цензора
У пакао, од цензора
У горки водопад
Глечер, сврдло
Труло дрво
Прашњав

Зид и Црна рупа

*У сваком зиду постоји
Црна рупа
И нико ко је израдио зид
Није видео црну
Рупу*

Постоји зид који је невидљив
Неопипљив
Далек и ту
У домену жеље да га
Нема
То је зид
Али није ту

И кад дође зид
Ја умрем
То му је — што му је
Ничему не служи него
Враћању у живот
Ко у то верује

Е, не
Иду и чупкају цветке
Крај зида
Плаве љубичице

Најгоре је било
Кад су плаве очи зуриле у небо
Читале летеће коње
А зид се обурвао на њих

Васионско легло контаминације

(или *Сумаиџра*)

1.

Заустависмо се у кратеру
Џунгле
Усред пљуска, трески
И мушмула
Разбојишта мрава
Крај олупине горгосаура:
Из очију и зуба изникле му
Орхидеја и булка
Међ ребрима анаконда
Спава
На оближњој грани
Безбрижан и нежан
Ракун лако жмирка
Опуштеног репа

Кроз потоке и шаш
Босих ногу и тетовираних
Лица
Пробија се извидница
Пасторалних главоловаца
И у срдачан поздрав
Испаљује облак отровних
Стрелица

Електронска њушкарала
И ласерски баражи
Затупљивачи и отровни
Гасови

Пресецају рафал и
Терористи падају
По телу им трешње

Наш је задатак да докажемо
Постојање еволуције
Прикупимо хормоне
Измеримо удове и
Лобање
Проучимо клице цивилизације
Сасечемо корење
Спакујемо споменике у
Спремнике

Правимо пирамидалну
Конструкцију
Међупланетарне
Хијерархије
Подучавамо геометрију
Размењујемо гене
Усвајамо сирочиће

Трапезоидне главе
Истрћене гузице
Шпицасте сикице
Све су то унутарврсне
Девијације
Биће сузбијене уз помоћ
Мирољубиве асимилације

У мраку бацамо шибице
Играмо се звезда падалица
Палимо алкохол и фламбирамо
Одреске
Сатове смо поломили
Очи урокљили

2.

Ђаво је измислио Бога
Али, музичари су дошли из
Велике тмине

Одводили су људе у
Непознате воде
Непојамне плиме

Бог се борио против њих
Сазидали смо му упориште
Зидове и храм
Нотни систем и
Звучну виљушку

Туга је плакала
Радост је скакала

Музичари су гинули и
Јуришали
Дисхармонично

Ово је прича за децу
Да деца знају шта је светлост и
Шта је тама

Планета је очна јабучица
Свемир околу је тамњача
Тамна музика и тамна грозница

Весело, весело
Радујте се
Глувости

Музика је радиоактивна
Изазива рак дојке и
Побачај

3.

Опало лишће почишћено је
Корито је озидано
Небо је премерено
Пупавац се слио с травом
Из крила му расте мак
Из кљуна цвркуће олово

Гори нафта пред улазом
Топи се бицикл
Којоти се смуцају
Њушкају распаднуто возило
Кашљу јежеви

У нашој лабораторији
Оптичка влакна миришу
На цркотину
Светла трепере ко стробоскоп
Вођа крда затворио се у ручаоницу
Пасе салату

Излазим кроз расталасани
Најлон
Хоће ли ме ко препознати?
Грмљавина допире из даљине
Море пада с небеса

Сунце се отворило
У све сузе што је до сад
Упило

Човек у блату, шта је ту човек?

*Једном у вечности — увек у
Вечности*

Слепој Правди врати очи
На тренутак
Нек види

Нек сломи скале

Нек оде

Што погрешити те
Каина пусти?

Који не спознаде Правде...

Ми одосмо пре Ње

Где је љубав слободна
Од наплате

Кап'тан'ца Џејнвеј у Стеновитим Маглинама

Кап'тан'ца Џејнвеј ће их живе појести
Раскомадати ко бурек–питу
Распорити и попити младу крв
Као некад, у Индијанаполису
С пејотом у млеку
Кап'тан'ца Џејнвеј мрзи униформисане
Каћиперковиће
С тромбозом у пркнуту
И паприком у грлу
Кап'тан'ца Џејнвеј је откинула дугме
На радио–апарату
И пустила струју кроз сису

Ал, презирем терминалне станице

Док сам уживо путовао
Степе су широк пут
Места су траве а коњи
Меки, од најлонских кеса
Сад је далеко Макаха
Крабе висе с неба
Дуге у шатору
Ветар је нервозна вододерина
Пропале кресте
Поцепане кишом
Бразде и керови
Жућко издише
И Ода, с кофером
А „обијач“ говори у
Мапу
Пуши се клип
Ал, беше разорни
„Разорни“!
Из бедра маторе кучке
Ко прдеж, с плавих брда
Лазулија
Хлади се лепезом
Под раздрљеним кимоном

123широкиконцепти

Роналда Брукса Кишаја

Роботска
Срца
Буржоаски армоари
Златна гилотина
Кратки рукави
Дубока гробница
Плави обруб
Сомбрера
Пругаста
Џу-
кела
Испуштена вода
Замашћени нишан
Сталак
Катетер у бари
Црна рука

Одвајање

Ту је крик, кад је над светом
Поломљен вољни камен
Ал, не дај се смести,
Нек пада снег

Није плакао Моритомо

Рекао је здраво, ал, стегнутом грлу
Стиснуо жлезде
Ражижио око
Окренуо се
Однели га у ропство
Рат је
Погинуо

Каква је свест тананих оркана

Моритомо опиљцима метала и бронзе
Премазује наочари
Косу умаче у графит
Путује на Ио
У магнетни флуks

С Јупитера отиче плазма
Кроз смрзнуте гасове
И течни мистрал

Свест се шири и врти
Остаје на рубовима усана
Сањалачка скрама

Долази у додир с језицима
Планета
У њих се пресамити
Трава степска
Задимљена ватра песка

Ноћ је звездани дан
Живот је енергија
С оне стране завичаја

Стари облици и нове струје
Сукља мач из скамије
Одресци света
Домине димензија

Глача огледала
Еонски ветар из добоша
Оркана

У космичком уму

Расула се слагалица низ реку Арно
Сомови су незаинтересовани
Али шарани ће размислити

Како је Моритомо тражио и нашао Осмоструки пут

Кад је ономад клечао у светлачком шоку
А пси лајали на теле
Била је исувише стварна
Патња и чинија празна
Кајање апстрактно и
Несувисли плач

По путу је расута рижа
По надланици
Реске звезде

Моритомо је већ тада знао
Тајну васионе
Експлозију живота

Подигао се и оставио Земљу да плаче
А пси су беспомоћно ућутали
И дотрчали њушкајући

Мрав и врабац
Боре се за просута зрна
Дечак по први пут угледа
Кретање материје
И везу узрока и последице

Како од чоколаде направити електрични генератор

Кад је Џо објаснио Лобо Завијеру оно о
монадама

Овај се благо загрцнуо

Намера је као муња с исиока

Створиће дан у малој ноћној кућији

Лобо је отишао да спава

Пробудио се у кутији

Где влада мркли мрак

Пожар је у кавезу

И сан се топи

Стране света су изгореле

Решетке су пале

Напунио је уста и ноздрве

Грло и стомак

Чоколадом

Тигар га је тражио

Али намирисао је какао

Згађен је одустао

Видиш, појадао му се Џо

Нисам желео да те изјубим

Пре нејо што направим

Електричну сијалицу

Лобо је зујао градом

Читаво преподне

Главна улица је била у мраку

Људи се нису видели

Јер нису имали прозоре

Свугде, у њима и између
Била је чоколада
Густа и горка

*Али, ко су онда људи које познајем?
Питао се Лобо у чуду
Чоколадне бомбоне?*

Полако, неумитно
Чоколада је потекла уместо крви
Око мозга се створила слатка, хрскава кора

Ствари око њега постајале су
Јасније
Тамније, али јасније

Његова девојка Ши Лин
Мирисала је
На путер

*Чуј, Ши Лин, рекао јој је,
Хајдемо на мегени месец
У дорове шуме и њавешно море*

Били су заједно
Тело уз тело
Поглед у поглед

*И у њој је скривена муња,
Помислио је Лобо кад се
Једном пробудио
Али, каква јој је намера?*

Лежала је покривена станиолом
Топла, скоро истопљена
Јер с истока је изгрејало Сунце

Ослобађање Занг

(А као Хајзенберг)

Цо није умео да ослободи Занг
Која је зврндала у затвореном
Систему
Проблем је био у њеном анимизму
Јер могла је једино да буде
То што је желела за себе...
Исто је желео и краљ Мида
А знамо како се то завршило
Цоу се није журило
Гуркао је пљувачку
И усисавао ваздух
Кроз зубе црцрцрцр цццц

Сва је срећа што је Занг
Лако падала у сан
И није превише паничила
Требало је убедити је
Да хоће да неће
Тужно је покретала крилца
И љуљала жаоком
А оно што је у њој било срце
Запљускивало је мозгић
Жутом жучи

Што се тиче филозофије анимизма
Најбоље је да ствари остану такве
Какве јесу, с чиме би се и Хајзенберг
Сложио
Јер, најбољи је онај исход који се управо
Догађа

Јасно је, стога, да са Занг нешто
Није у реду
А и шта се кога тиче шта она хоће?

*Ако бих јој само некако усадио
Принцип неизвесности
Изјубила би способност умишљања...
Вреди покушати?
Расправити је на савјавне делове, као Буга
Мислио је Џо
Одвојио је сањасте очи од главе
Опнаста крила од леђа
Жаоку од трбуха
Челуст од ждрела
Ножице од трупа
Била је мртва
Више није радила*

*Ово је постојанак према доктрини не-ја
Нека сада покуша да скува комјоји
Од социјалних делова и добије себе*

У измаглици тропске Африке
Или прашњавој, безводној Сомалији
Делови чине дух
А сложени организми су немирни,
Ненасити
Најгори су људи
Реке су моћне, прашуме су моћне
Пустиње су моћне
Вулкани су моћни
Дрвеће, дан и ноћ

То је тај принцип који од делова чини
Неутољиву жеђ
Па, извол'те, али то је погрешно

Занг се одлично снашла, ослобођена
Било је лако, зар не? каже она Цоу
И њој њојно извесно, одговара он
Пурњајући цигарету замишљено

Сунце у чају

Крваве уснице
Читају с лица
Очима

Керамичка рука
У свиленом шалу
Мази браду

Све су ручице
У лепезином
Даху

Опстанак врсте

Има ли неки свитац
Који није светлео
После смрти?

Уништење

Потпуно сам те расточио
Али нећу да те закопам
Гледај!

Луна

Понекад се тамна страна
Боље љуби
Јесења киша

Моритомово детињство

Отац га је тукао
А мајка је радила
Кад га је убио
Отишао је на одслужење
У камиказе

Моритомова црева

Нашао га је празног
Гледао је мумију
Срце је још куцало
Капци су склопљени
Умро је на тренутак
Укључио је радио
Одлетео с димом
Ручна граната се откотрљала
Јурнуо је на непријатеља
Експлозија га је убила
Прелетео је дрисани простор
Уништио је бункер
Зграбио је заставу
Остао без оружја
Бајонет је урлао
Дланови су згрчени
Пао је у креч
Сипали су га у уста
Опипао је врат
Булдожер га је одгурео
Аватар му је прегризао груди
Поиграо се дугмадима
Кордит је сунуо
Ставио је рејбанке
Саставио усне
Протрљао гласне жице
Прошао прстима кроз косу
Угледао доушника
Одзвонио му
Кукавица се нећка
Сад ће га убити

Пробо му је дубрег
Ставио је жвакаћу гуму
Према њему је ишао
Потапшао га је по рукаву
Одмах га је препознао
Тај је имао црева

Треба ово треба оно

Огадио му се живот
Сви су му говорили
Пао је на главу
Искривио је нос
Гледај у потиљак
Тупо је зурio
Наградили су га
Није писао
Трчао је
Шта је то било?
Нек чај само
Плива у шољи

С Дарвином на чоколади

Сто му громава!
Какао је еволуирао

Моритомова егзегеза

Још док је у колевци
Слушао мајчина упутства
Ђутао је док га је сатирала
Хистеријом спасења
А касније, кад је мењао облике
Већ према тону неба и
Покретима бича
Препустио се нирвани
У наборима

Писма је писао
Јер је волео мастило
Тако је сликао

Није имао прилику

Ал' да му је неко меких бутина
Ушмркнуо пуд бурмута
Одмрсио би лабаву вितिцу
Чаролије
И ривулет с обрва
Низ браду у долап
Трбушасте Манџурке

Темпо снова отресо цекин

Тамо где далеко бију
У осаму прегазио главу
Брате што танке кришке плачеш
У бој славу и весељу
Позвао си велику забаву
У циновску таму

У цревима ванземаљаца

У сумрак из докова
Галебови од воска
Нерв више у вала
Обле обрве
Запечене у тепсије
И уста мала
Девојчица из свемира
Сисар свакако
Али грабљивица алга

Моритомо и Брендон се завитлавају

Неко је хтео да посвађа њих двојицу
Док су лебдели у међузвезданом простору
Један је бројао бактерије по сферном кубу
А други зобао кокице у јамској доколици
Около су се нове и супернове прегревале
А маглине расплињавале
Моритомо је ходао по сагу од металног хелијума
Брендон је висио наглавачке о нити неутрона
Бог је оклевао да баци коцкице...
Наравно, Џо је форсирао алеаторику
Вршио је притисак на Божју руку
Али је она чврсто почивала
На законима физике и хаосу метафизике
Други су покушавали да докажу
Да је апсолутно кретање релативно најбрже
А неки, пак, да је брзина тек промена раздаљине
Моритомо се умешао тврдњом о мировању
Да је оно, наводно, кретање празнином
Брендон је, опет, тврдио да је празнина
Последица близине
Реторичари су покушали да објасне
Како је неред узроковао завођење реда
Чему се супротставило мишљење
Да је пре свега постојало премишљање
Нико се, међутим, није сећао
Да је Бог ишта рекао

Дивљаци с Марса

Пошто су посекли сву конопљу
И просејали кукољ
Појели преостале кртице
Кртоле и макијато
Осврнули су се на околни свемир
И запазили светове у
Орбити
Који су их, претећи, дозивали
Кроз немир радио–таласа
Навукли су непробојна одела
И кроз празни простор
Полетели...
Мудрац међу дамбусима
Уочио је надолазеће хорде
„Аха!“, ускликнуо је
Водиле су се небројене битке
Марсовци су победили
Ушли су у електронска кола
Сазидали парна купатила
Одали се уживању и опуштању
Било је тешко подносити све то
Дошли су крокодили и отерали
Мудраца
Узео је своје четкице
И чутурицу
„Нек се своји брину о својима.“
Небеса су се отворила
Апсолутно убрзање
Уродило је плодом

Нек плаче Рафаел

Некад је за сузу довољан и
Хладни дан
Али кад је око срца хладно
Ломе се огледала
И цвеће је расуто у нервозним рукама
Изгуби се глас на брисаном простору...
За такав живот
И океан суза је премало
Отреси се тога
Топло и хладно нек се играју
У врту неизбежних промена.
У великом свемиру
Савршенство није граница
Црви поједоше јабуку

Црне рупе „Уради сам“

Како се приближавао
Црној рупи
Моритома је зној обливао
Јер су обнажене девице
Непристојно намигивале
Надао се, ипак, да Бог
Зна шта ради
И да у Рају победника
Постоји достојанство
Подигао је руку пред лице
Загледао крв
Али она беше нестала
Био је чист и умивен
Неолитали церови
Прекривали су обзорје
Као пипци Хидре
Главе су недостајале
Он их је посекао
Плашио се да не проговоре
Његовим именом

Звезда у бунару

Божји бунар нема дна
А водоноша се удавио
Бог је завео феудализам
На мом ранчу
Сви верују
Али нико не бежи
Исукао сам катану
Бацио коцке
Божја рука је посегла
За пленом
И ја сам је одсекао

Моритомо и ланац исхране

Зауставио сам Млечни пут
И изишао да се протегнем
Видео сам згодно дрво и облак
Легао сам и задремао
Звездана јата су се угнездиле
А мрави су кренули у напад
С грана су капала жуманца
Боље да нисам ни свраћао
Пожелио сам срећу
Орловима и пацовима
И побегао у дубоки
Космос

Катана

Овог пута није био сам
Али вулкански дим је био непровидан
Радијациона болест је убијала ћелије
Имао је свега неколико минута
Требало је наћи решење
Међу изгорелим зидовима
Душе су се поздрављале
И разилазиле
Удах га је подигао и понео
Врелим бридом крила
Сабрао се последњи пут
И престао да осећа
Био је то прекид
Могао је отпочети поново
У било којем оку и души
Али једино је челик одговарао
Моритомовој поетици
И стиху
Из којег је одлазио без поздрава

Црвено Сунце

Шта је изазвало дубрење Сунца
Људи никад сазнати неће

Тераформирање Земље

Ова футуристичка драма
Према схватању машина
Састоји се од сексуалног уздицања
Хидрауличких гусеничара
Слично парењу коња
Док је интелигенција дефинисана
Организацијом и логистиком
Производње и допреме
Резервних делова и лубриканата
Али људи не могу да имитирају
Аутоматске процесе
Тик–так
Тик–так
А поготово кад се догађају
У прстену око планете
Која је прилагођена
Новом облику производње
Људских средстава за рад

Шта је лепо?

Засадио сам башту
А онда сам позвао кртице
Вепрове и вукове
Настао је покољ
Нека ми сад неко објасни
Шта је ту лепо?

Црна јабука

Извири црв из јабуке
Погледа, кад оно — метеор!
Брзо назад, у срце гравитације

Пун круг

Ево нас поново на истом месту
На којем су нестале џиновске жабе
А сада ће нестати и огледалца
Из твојих чипкица
Настаће облик летећег живота
И отперјаће ће
Слатко црних боровница
У пупак галактичке љубавнице

Шљокице у глави

*Шљокице у глави мисле
Да је свемир велики Мозак
Који се расїао...*

Електрично море

Море је било аритмично
Мало сам се нагутао јегуља
А онда сам запливао
И преживео

Уста пуна секса

Ако желиш секс
Зароби непријатеља
Викао је царски официр
Купус у гаће
И марш на фронт!
Шутнем те у дупе,
Мисли Моритомо
Венчање народа
Заори се Азијом

Гледање у Сунце

Моритомо у Сунце гледа преко оштрице мача
Томе га је учио Барон, који је нестао или умро
Али Барон у Сунце гледа кроз флашу
Или лед из дебелог хлада
А Џоу је друга судбина била
Звизнуо је у ватру
Њега је Моритомо и тражио
Док се отимао сузама

У један час Моритомо напусти тело

У пространству духа не постоји патња
Само победа
И ратник јој се предаје без борбе

Моритому се то не допаде

Обешен о протуберанцу, задиркује га Џо:
Где њи је мач, јуначе?

Мач је остао у оку
Моритомо нема за шта да се маши

У долинама Сунца
Где је обликовање топлота ума
Претопло је за идилу

Отуд иду тибетански монаси
С гривнама насмејаним
Победници без мача

Постиђен, Моритомо с океаном суза у
Очним удубинама
Клоне

*О, мој брајне, још ћу илакаји,
Род леда ионосом*

Моритомо и Тереза

У удаљеном кутку Галаксије
Свратио је да попије киселу воду
У прихватилиште за сиротињу
Одбрамбени механизми језуита
Погледали су му дужице
А хладна керамичка рука
Узела је новац
У тишини су чекали да оде
Монахиња је пажљиво прала
Чаше
Из позадине, иза дворишног зида
Чуло се трљање и шљапкање
Пракљаче
С друге стране каљавог дворишта
Болница
Сифилис и гангрена
Елефантијаза, вазектомија,
У црно–белим сеницима
Поларизована вода
Отишао је и легао
На прљаву струњачу
Визија је прошла
Рече му болесник с цигаретом
И мрким беоњачама
А од чеја долујеш?
Запита радознао
Мршав сам, одговори Моритомо
Мршвима је месито на гробљу,
Опрезно ће пацијент.
Моритомо га посматра

Дим, од катрана пожутели прсти
Језик светлуца кроз крње зубе.
Обавештајна служба је јурила
Тереза одлучно корача тремом
Праћена хирурзима
Убијте мршваца! Наређује
Хирурзи потегну мачеве
Блажена свештеница проспе јод
Пацијент запали опијум
Моритомо се закашље
Мачеви отворе бицепсе
Бешика се провали
Лакат се сломи
Знао сам да ниси светица!
Простење Моритомо
Свој последњи дах.

Инквизиција је део Правде

Док је обилазио Галаксију
У потрази за чудесима
Џо сретне Моритомо
Прикованог за крст
С омчом око врата и коцем
У задњици
Нагнуте главе из угла устију
Цури му крвава пљувачка
И балави по маљавој бради
Можда је заслужио, мисли Џо
Док се маша за флашицу с киселом
И двоуми да ли да напоји
Криминалца
Ко сам ја да се мешам?
Што не каже да је жедан?
Моритому је кичма пробила мозак
И мисли су му фракталне апорије
У тој области комуникације
Вода је апстракт
Улицом жустро промичу сејачи
Град је поље сажеженог јечма
Хлебне душе и плач вршилице
Џо пије и хладни ум га зове
У домен Хада
Где му Моритомо објасни
Да је правни систем
У суштини рад идеје —
Самоодбрана

Техника одлажења

Моритомо се одмара у пустињи
Између два огледала
Посматра нејасне обресе токова у њима
Испод пустиње налази се море
Смешно је како људи размишљају
Кисело се осмехује
Камен јесће чврсти, ал је појара!

Демони се не би с њим коцкали
Дивље девојке ућуте кад наиђе
На лицу има четири ожиљка:
Окинава Хирошима Нагасаки Хонда

Четири змијска језика
Истањене и грбаве обрве
Блеђу кожу на залисцима
Катану носи зарад равнотеже

Одмак духа креће у предвечерје
Таласима слика сенке и светла
Гласове у полутами
Капију на Тибету где се сусрећу
Усковитлани познаници

Скида кимоно и седа крај огњишта
Исправљених леђа зажмутивши
Грана у ватри прсне

Јегеничарев сан

Човек усправан сања
Кажу, отворио му се видик
Помешао се са сном
Умножио се, али неће да слушају
Ту је дошло до покоља
Јер су и снови прогледали
Усавршио је апарате
Али слика је препуна побуњеника
Човек је ушао у хелије
Саздао клона
Надмоћне памети
С тим да буде послушан
Из мозга су проклијали вируси
Хтео је да се пробуди из врућице
Али била је то црвена нирвана

Венац за Мацухару

Моритомо шета гробљем идеја.
*Оне су тју збої своје исїрајносїи —
То је особина смрїи.*
Из гроба идеје пакла изникао цвет:
*Гле, како дивно мирише, ко најалм
У рано јуїро!*
Набрао је читав венац и поклонио га
Девојци Мацухари.
Опијена необичним мирисима
Мацухара обневиди и рече да се дивно
Осећа:
*Као да ми се свесїи їроширила!
Идеје су свесїи, закључи Морїиомо,
Нарочїио кад су мрїїве.*

2010–2013.

О писцу

Слободан Шкеровић је сликар, песник, прозаиста, есејиста и уредник. Рођен је 27. септембра 1954. године у Београду. Студирао је сликарство на Факултету примењених уметности у Београду и Kunstakademie у Дизелдорфу.

Песме и текстове објављује од 1976. у часописима *Хаику*, *Синдрон*, *Видици*, *Књижевна реч*, *Кораци*, *Сиварање*, *Сиџнал*, *Руковей*, *Савременик*, *Књижевне новине*, *Књижевни ирејед*, *Градина*, *Леттојис Мајице српске*, *Нова зора*, *Српска вила*, *Злајна преда*, *Знак Сајице* и другим, а био је и уредник у Студенту и Видицима (1980–1982). Као аутор и уредник активно учествује у сигналистичком покрету од 2001. и у „Пројекту Растко“ од 2007. године.

Књижевни опус му одликују дужи поетски облици, као и интензивно разматрање односа традиционалне духовности и високе технологије, како у песмама, тако и у есејима и научнофантастичној прози.

Члан је Удружења ликовних уметника Србије, Удружења књижевника Србије и Удружења стрипских уметника Србије.

З. С.

Изабрана библиографија

- *Поклон* (песма), страна Б на сингл-плочи; страна А: ВИС „Идоли“, песме „Помоћ, помоћ“ и „Ретко те виђам с девојкама“, *Видици*, бр. 3. 1980,
- *Речник Технологије, Видици*, посебан број, један од аутора, бр. 1–2, 1981.
- *Срца* (песме), „Супернова“, Београд, 1987.
- *Индијо* (песме), Библиотека „Сигнал“, Београд, 2005.
- *Све доје Арктиуруса* (експериментална проза), Светске свеске Београдске мануфактуре снова, Београд, 2006.
- *Химера или Борі* (есеји), „Златна едиција“, „Тардис“, Београд, 2008.
- *Црна кујија* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Зајрљена деца* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Шаманијага* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 59, „Everest Media“, Београд, 2012.
- *Тамна сйрана силе* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 69, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Јерихон, Јерихон и њоеме Крома и Смрйй ајерја* (песме), библиотека Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Земљофодија* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Невидљиви Марс* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Вулканска филозофија* (есеји), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Дроздови у Паклу* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Јейа • Буди се, Будни • Јерихонска мануфактура* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Пројекат Брандон* (роман-поема), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.

- *Књиџа о Моритијому* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Кофер* (блог роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Бизарни космојлов* (научнофантастична хаику поема), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.

Библиотека „Сигнал“

Са подбиблиотекама и ауторским колима

1. Miroljub Todorović, *Signal*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1970.
2. Miroljub Todorović, *Kyberno*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1970.
3. Miroljub Todorović, *Stepenište = Staircase = L'escalier = Scalinata*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1971.
4. Miroljub Todorović, *Fortran*, поезија, „Сигнал“, Београд, 1972.
5. Miroljub Todorović, *Signalism*, есеји, „Сигналистичко издање“, Београд, 1973.
6. Miroljub Todorović, *Approaches*, I. A. C., Friedrichsfehn, Немачка, 1973.
7. Miroljub Todorović, *Thirty signalist poems = Trideset signalističkih pesama*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1973.
8. Miroljub Todorović, *Signal art*, мејл арт, Сигналистички документациони центар, Београд, 1980.
9. Miroljub Todorović, *Cobol*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1992.
10. Мирољуб Тодоровић, *Игра и имагинација*, есеји, Библиотека „А6“, „Сигнал“, Београд, 1993.
11. Živan Živković, *Od reči do znaka*, есеји, Библиотека „Алфа“, „Сигнал“ и „Београма“, Београд, 1996.
12. Мирољуб Тодоровић, *Жеђ грамајолоије*, есеји, Библиотека „Глоса“, „Сигнал“, Београд, 1996.
13. Vožidar Šujica, *Lisières, cicatrices*, поезија, La bibliothèque „Le point“, „Сигнал“, Београд 1996.
14. Мирољуб Тодоровић, *Звездана мистерија*, поезија, Библиотека „Око“, „Сигнал“ и „Београма“, Београд, 1998.
15. Miroljub Todorović, *Signalism Yugoslav creative movement*, на енглеском, немачком, шпанском, италијанском, француском и руском језику, есеји, „Сигнал“, Београд, 1998.

16. Миодраг Мркић, *У шами знака 2*, есејистика, Библиотека „Пентаграм“, „Сигнал“ и „Беорама“, Београд 1998.
17. Живан Живковић, *Небески звоник*, поезија, Библиотека „Извор“, „Сигнал“, Београд 1998.
18. Богислав Марковић, *Снови, њејео*, роман, Библиотека „Делта“, „Сигнал“, Београд 1998.
19. Zvonko Sarić, *Šinjel do svanića*, поезија, Библиотека „Око“, „Сигнал“, Београд 2001.
20. *Сигналистичка ушћојија*, зборник, „Сигнал“, Београд, 2001.
21. Zvonko Sarić, *Hvatač duše*, роман, „Сигнум“, Београд, 2003.
22. Slobodan Škerović, *Indigo*, поезија, издање аутора, Београд, 2005.
23. Адријан Сарајлија, *Ogledalo za vampira*, роман, издање аутора, Београд, 2012.
24. Слободан Шкеровић, *Јерихон, Јерихон и њоеме Крома и Смрћ њајерја*, поезија, „Everest Media“, Београд, 2013.
25. Слободан Шкеровић, *Земљофодија*, роман, „Everest Media“, Београд, 2013.
26. Слободан Шкеровић, *Невидљиви Марс*, роман, „Everest Media“, Београд, 2013.
27. Слободан Шкеровић, *Вулканска филозофија*, есеји, „Everest Media“, Београд, 2013.
28. Слободан Шкеровић, *Дроздови у Паклу*, поезија, „Everest Media“, Београд, 2013.
29. Миroljub Todorović, *Neto propheta in patria*, полемике, „Everest Media“, Београд, 2014.
30. *Јеџа • Буди се, Будни • Јерихонска мануфактјура*, песме, „Everest Media“, Београд, 2015.
31. *Пројекат Брандон*, роман-поема, „Everest Media“, Београд, 2015.
32. *Књија о Моритјому*, песме, „Everest Media“, Београд, 2015.
33. *Кофер*, блог роман, „Everest Media“, Београд, 2015.
34. *Бизарни космојлов*, научнофантастична хаику поема, „Everest Media“, Београд, 2015.

